

i at benytte Undervisningen i saadanne Skoler“. Endvidere er der i § 22 en Regel, som er fælles for Tjenesteforhold, hvad enten de er indgaaede med umyndige eller myndige Medhjælpere. Den lyder saaledes: „I Konkursboer samt Dødsboer, hvori Arv og Gæld er fragaaet, nyder Medhjælperen i Overensstemmelse med Lov Nr. 51 af 25. Marts 1872 § 33 Nr. 2 f Fortrinnet for Løn og Kostpenge, dog ikke for længere Tid tilbage end et Aar fra den sidste almindelige Skiftedag forud for Konkursens Begyndelse eller Dødsfaldets Indtræden. Fortsættes et bestaaende Tjenesteforhold i Henhold til § 21 med Boet, fyldestgøres Medhjælperens Krav for Tiden efter Konkursen eller Dødsfaldet som Massekrav“. Det vil sige, at den skal udredes fremfor andre Krav.

De Bestemmelser, som jeg her har fremhævet, er de vigtigste i den Forstand, at det er Bestemmelser, som er fælles for saavel myndige som umyndige og for en Dels Vedkommende fælles for Retsforhold, som er indgaaede for længere Tid end en Maaned, og for Retsforhold, indgaaede for kortere Tid. Endvidere er der ved Ændringsforslag, som paa Opfordring af Udvalget i det høje Folketing er stillet af mig, fremsat Forslag om et Kapitel 3, hvorefter der oprettes en Forligskommission til Mægling i Retstrætter, som angaar disse Retsforhold.

Jeg tror hermed at have gjort Rede for de væsentligste af de Bestemmelser, der her er bragte i Forslag, og skal kun tilføje den Bemærkning, at der ved en Inkurie har indsnøget sig en Uoverensstemmelse mellem sidste Stykke i § 28 og § 31. I § 28, 2det Stykke, foreskrives nemlig følgende: „Har Medhjælperen ophævet Tjenesteforholdet i Medfør af § 27“ — det vil sige i saadanne Tilfælde, hvor han uden Opsigelse kan forlade Tjenesten, fordi han kan paavise, at Husbonden har gjort sig skyldig i utilbørligt Forhold — „har han Krav paa en efter Forholdene afpasset Erstatning, der dog ikke kan overstige den vedtagne kontante Løn for Tjenestetiden samt Kostpenge, jfr. § 32, for samme Tidsrum, dog ikke udover 8 Uger“. Der skulde vistnok efter „Tjenestetid“ tilføjes: „dog højst for 2 Maaneder“, idet det saa bliver overensstemmende med § 31, som foreskriver: „Har Husbonden uden lovlige Grund vægret sig ved at modtage Medhjælperen eller bortvist denne af sin Tjeneste, er han pligtig at betale Medhjælperen den vedtagne kontante Løn for den lovmæssige Tjenestetid, dog i

det højeste for 2 Maaneder samt Kostpenge (jfr. § 32) for samme Tidsrum“. Der kan ikke med Rette tilkomme den tjenende mindre i det Tilfælde, som omhandles i § 31, end i det Tilfælde, som omhandles i § 28, og derfor vil det formentlig være rigtigt at rette § 28 overensstemmende med § 31. — Endvidere er jeg, efter at Lovforslaget har været underkastet sidste Behandling i det høje Folketing, kommet paa den Tanke, at der vistnok i Kapitel 3, § 34, 4de Stykke, bør indskydes en Henvisning til Plakat af 6. April 1827, § 1, for at der ikke skal være nogen Uvisshed med Hensyn til, efter hvilke Regler Gebyrer for Virksomhed i de her oprettede Forligskommissioner skal beregnes.

Med disse Ord skal jeg anbefale Lovforslaget til det høje Tings Velvillie.

Nygart: De nugældende Lovregler om Retsforholdet mellem Husbond og Tyende hviler i alt væsentligt paa Tyendeloven af 10. Maj 1854 og senere Ændringer. Det er blevet hævdet mange Gange, at Tyendeloven er forældet og trænger til Revision. Dette er ogsaa af mit Parti tilfulde anerkendt, og ogsaa jeg giver det Standpunkt min Tilslutning, men det har jo, som den højtærede Minister nylig udtalte, vist sig at være overordentlig vanskeligt at forme en ny Lovgivning paa dette Omraade. Det har man allerede paa et tidligt Tidspunkt indset, idet man ved Lov af 27. Januar 1905 har nedsat en Kommission, som kunde forberede Revisionen af Tyendelovgivningen. Denne Kommission arbejdede i omtrent 5 Aar, inden den endelig afgav sin Betænkning i Marts 1910. Desværre for Sagens Skyld, maa jeg sige, blev Arbejdet i Kommissionen ikke udført saaledes, at det virkede til hurtig Fremme af en ny Lovgivning paa dette Omraade. Det lykkedes ikke Kommissionen at opnaa nogenlunde Enighed om, hvad der skulde afløse den gamle Tyendelov. Kommissionen havde nemlig delt sig i tre Mindretal, af hvilke de to første indstillede Forslag om en ny Tyendelov, medens det tredje Mindretal indstillede at ophæve den gamle Tyendelov og kun at vedtage en ny Lov om Beskyttelse for Børn og unge Menneskers Arbejde i private Tjenesteforhold. Paa dette Kommissionsforslag byggede saa Regeringen sit Forslag om en ny Lovgivning, der i det væsentlige sluttede sig til de to Mindretals Forslag. Der blev saa i Folketinget den 21. November 1911 fremsat et Forslag til Lov om Retsforholdet mellem Husbond og Tyende. Lovforslaget blev behandlet i Folketinget og henvist til